

Саймън Мордън „Уравненията на живота“

Петрович се събуди. Стаята беше обляна в жълта полусветлина, която мъждукаше през мокрия от дъжда прозорец и тънките пердета. Лежеше съвсем неподвижно, заслушан в звуците на града.

Първоначално не можеше да чуе нищо друго освен всепроникващото бучене на машини: такива, дето произвеждаха енергия, и такива, дето я използваша за тласкане, дърпане, навиване, завъртане, изсмукване, издухване, филтриране, изпомпване, загряване и охлаждане.

В следващия момент направи трика на всеки градски жител и се абстрахира напълно от тази звукова честота. В пролуката, която се образува, се открииха единични шумове: движение по улиците в такт с цикъла от червено-кехлибарено-зелено, ритмично метално стържене на износено електрическо динамо на ветрогенератор, перки на хеликоптер, разцепващи сивия утринен въздух. Затръшната врата, надигащи се гласове – мъжки басов вой и писък на жена във върховния им миг. Проникващо през стоманените стени вавилонско бърбене на сто различни канала, всички прекомерно увеличени.

Още една сутрин в лондонската Метрозона – и Петрович я беше доживял: Боже, обичам това място.

По-близо, в неговата стая, се чуваше друг звук; звук, който носи смисъл и добра вест. Мигна с воднистите си очи и задвижи разфокусирания си поглед в търсене из своя свят, в търсене...

Ето. Ръката му се плъзна, пръстите му подхванаха тънката тел и той извъртя леко глава, та приближаващите се очила да се прихванат зад ушите му. Имаше отпечатък от палец в центъра на дясното стъкло. Той погледна наоколо странично от петното, докато ставаше.

Имаше две крачки разстояние между леглото и стола, на който си беше оставил дрехите предната вечер. Беше май и не беше студено, така че седна гол, отмествайки токата на колана си изпод едната страна на задника си. Погледна към екрана, прилепен към стената.

Отражението му се вторачи в него: високи скули, бяла кожа, светла коса. Като ангел или евентуално призрак; можеше да преброи бледите сенки, които хвърляха ребрата му.

На екрана мигаше иконка. Два телефонни номера се бяха появили в самоотварящ се прозорец: единият беше неговият, но само временно, отпаднаше след еднократна употреба. Отпред на бюрото имаше две фини черни ръкавици и малко червено копче. Нахлузи си ръкавиците и натисна копчето.

– Да? – попита в пространството.

Женски глас, задъхан от усилие:

– Търся Петрович.

Показалецът му беше на път да прекъсне връзката:

– Кой е?

– Куриерски услуги „Тройно А“. Имам колет за С. Петрович. – Вече не се задъхваше толкова и боязливият ѝ като натрошено стъкло глас започна да укрепва. – Намирам се на адреса за доставки: кафенето на ъгъла на Саут Сайд и Рукъри Роуд. Собственикът каза, че не ви познава.

– Да, а Уонг е пиздобол – заяви той. Пръстът му се дръпна от копчето за изключване и се понесе във въздуха да отвори друг прозорец на компютъра с всичките му текущи сделки. – Кажи ми номера на поръчката.

– Добре – въздъхна куриерката.

Той чуваше шума на уличното движение през хендсфрито ѝ и звука от подрънкващи чинии на заден план. Никога не би нарекъл „При Уонг“ кафене и реши да му го каже по-късно. Двамата щяха да се посмеят. Тя му прочете номер, който съвпаднаше с една от поръчките му.

Най-накрая беше пристигнала.

– Там съм след пет минути – каза той и с шракване на червеното копче отрязва протестите ѝ, че тя има и друга работа да върши.

Свали ръкавиците. Навлече вчерашните дрехи и прокара ръка през косата си, ожесточено се почеса по скалпа. Нахлузи си високите обуца и взе очуканата си куриерска чанта.

Градски камуфлаж. Поредният имигрант, срещу който не си заслужаваше насилието. Намести си очилата на носа и отвори вратата с длан. Когато се затвори зад него, тя се заключи многократно, автоматично.

Коридорът тътнеше от шум, гласове, музика, крачки. И над всичко тихият стон на беднотията. Хората бяха навсякъде, разминаваше се с раменете им, настъпваше нозете им, наоколо бяха лицата им – с влажни устни, хлътнали очи, мръсна кожа.

Подът, стените, таванът бяха голи метални плоскости, които кънтяха. Врати пресичаха пътя към стълбите, пуснати в празни пространства, оставени нарочно за целта, и заварени на място. Имаше асансьор, който понякога дори работеше, но да не е луд. Стълбите бяха по-сигурни, защото беше по-здрав от наркоманите, които биха се опитали да го оберат. Здравината му беше относителна, разбира се, но достатъчна.

С трополене стигна до партера пет етажа и десет стълбищни площадки по-долу, като се промъкваше покрай живеещите на стълбите и избягваше локвите от гадна мръсотия. През цялото време не вдигна очи, за да не срещне нечий поглед.

Не беше безопасно да наричаш дом постармагедонския контейнер, но не беше безопасно и да живееш в чист и заварден с охрана квартал, без да имаш очевиден източник на доход – нещо, което със сигурност би привлякло вниманието на полицията, а това хич не му трябваше. Понастоящем беше просто един от многото, имигрант с чисто досие, под наем в стандартна жилищна клетка метър на метър и петдесет посред парка Клапам. Досега не беше дал на никого повод да го забележи и нямаше никакво намерение да го стори.

Улицата. Напукани тротоари, тъмни от изпаряващия се дъжд, висока влажност, горещината – вече непоносима. Безкраен поток на уличното движение, което опасва града като лента, непрестанно движение със спиране и тръгване, сякаш без да стига до някъде. Тук имаше малко по-свободно пространство и той се понесе към пешеходната пътека. Сигналят се смени точно когато приближаваше, и колите се разделиха като пред Мойсей. Тълпата наведени и прегърбени хора се затътри унило по асфалта към отсрещния тротоар, а напред нея – русата му коса.

„При Уонг“ се намираше на ъгъла. Самият Уонг изкарваше по малко пластмасово обзавеждане отпред на тротоара, за да придаде усещане за уж изисканост на заведението. По прозорците се стичаше конденз, а от вратата лъхаше застоен опушен въздух.

– Ей, Петрович. Т’ва гаджето ли е? Ако я караш да чака така, щ’ъ зареже.

– Куриерка е, пердун старый. Къде е?

Уонг погледна към тъмното стъкло и посочи през него.

– Ей там – каза, – там. Очи на любов никога не слепи.

– Едно кафе, ако обичаш – поръча Петрович и махна стол от пътя си.

– Трябва да те таксувам двойно. Ползваш ми заведение за офис!

Петрович сложи ръце на раменете му и се приведе към него.

– Ако не идвах тук, животът ти щеше да е по-безинтересен. А ти не би искал това.

Уонг се закани с пръст, но се отдръпна и Петрович влезе.

Жената се забелязваше веднага. Жена: почти момиче, цялото тийнейджърска непохватност и нерви, то си играеше с косата, хваната на опашка, като я намотаваше на червени букли по пръста си и я размотаваше.

Видя го да се приближава към нея и спря да си играе, изпъна се, опита се да изглежда професионално. Но успя само да изглежда още по-млада.

– Петрович?

– Да – каза той и седна срещу нея. – Имаш ли документ за самоличност?

– А вие?

Двамата отвориха чантите си едновременно. Тя извади скенер за пръстови отпечатъци, а той – дебитна карта. Минаха през ритуала на потвърждаване на самоличностите си, проверка на цената на продукта, таксуване на картата за определената сума. Чак тогава тя сложи дебело опакован колет на масата и изчака защитният му чип да се отключи.

Междувременно чаша кафе се беше появила някак си пред Петрович. Той сръбна рязка изгаряща глътка.

– И какво е? – попита куриерката и кимна към колета.

– Твоята работа е да го доставиш, а моята да го платя. – И придърпа пакета. – Не съм длъжен да ти казвам какво има в него.

– Ама си и ти, нафукан малък смотаняк, а? – тя се изчерви.

Петрович пак сръбна от кафето, след което внимателно намести чашката си точно в центъра на чинийката.

– Споменавали са ми го веднъж-два пъти. – Вдигна поглед и си нагласи очилата, за да я вижда по-добре. – Имам проблем с недоверието и затова не ме бива особено във взаимоотношенията с хората.

– Не би ти навредило да опиташ.

Защитното копче се деактивира и тя така избута стола си назад, че го остърга в пода.

– Да де, ама не се очертава да те видя пак някой ден, нали? – каза Петрович.

– Ако си беше изиграл картите добре, вероятно можеше да се случи. Вярно, че си симпатичен, но в момента даже не бих се изпикала върху теб, дори и да гореше. – Тя си взе куриерската чанта с престомена решителност и се запъти към вратата.

Петрович я наблюдаваше как си тръгва: тя се наведе, стройна и гъвкава в униформеното си кънкьорско трико, за да пусне колелцата на обувките си. Останалите хора в заведението притихнаха при трясъка, с който се затвори вратата, с което само засилиха неудобството му.

Уонг се наведе над тезгяха.

– Ти лош човек, Петрович. Един ден имаш нужда от приятел, а къде си? В река от лайна без гребло.

– Винаги ще имам теб, Уонг.

Вдигна ръка и се почеса по брадичката. Можеше да се опита да я настигне, да помоли за извинение, че беше толкова... какво? Такъв, какъвто е? Почти се надигна от стола, но се отпусна тежко обратно. Престана да е център на вниманието и отпи още кафе. Колетът го зовеше от мрежестия джоб. Той скъса опаковката. Защитното копче изтрака на масата, а Уонг се настани на стола срещу него, където беше седяла куриерката.

– Не ми трябва съвети за взаимоотношения с жените, ясно?

Уонг се опита да забърше едно мазно петно с влажен парцал.

– Не става въпрос за момиче, онова момиче, което ще момиче. Не харесваш хора, добре. Но ти умен, Петрович. Ти най-умен мъж, кой познавам. Може би ти достатъчно умен да се преструва, че харесва, да? Иначе.

– Какво иначе? – погледът на Петрович се плъзна от Уонг към устройството, което държеше в ръка – многообещаващата тънка матова стоманена кутия.

– Иначе един ден бум! – Уонг изимитира как опира пистолет в челото си и пръстът му отскочи от въображаемия откат. – Късметче от твоя курабийка казва, че правиш велики неща. Ако оживееш.

– Да, такъв съм си. Предопределен за величие. – Петрович изсумтя и погали повърхността на кутията, като оставяше мъгляви следи от пръсти. – От колко време живееш тук, Уонг?

– Роден и израсъл в Метрозоната – каза Уонг. – Спомням си, когато Клапам беше зелен като парк.

– Тогава защо, чѐрт, не говориш по-добър английски?

Уонг се наведе над масата и примами Петрович да стори същото. Носовете им почти се докоснаха.

– Защото, стари друже – прошепна Уонг на безупречен език, – се крием зад маски – всички ние всеки ден. Да, този свят е сцена, където всички хора са актьори. Аз играя ролята си на чудноват китайски собственик на заведение, всеки знае какво да очаква от мен и никой не иска друго. А ти, Петрович? Каква роля играеш ти? – той се облегна назад, а Петрович затвори зиналата си като на златна рибка уста.

Мъж и жена влязоха, но като видяха, че всички маси са заети, се запътиха обратно към вратата.

Уонг скочи.

– Ей, чакай. Маса тук – той срита крака на стола на Петрович толкова силно, че и двамата се разтресоха. – Кафе? Кафе е горещо и силно днес. – И се засуети зад тезгяха, като остави Петрович уморено да прибере устройството си пак в плика и след това в чантата през рамо.

Според часовника му беше време да си върви. Изправи се, гаврътна останалата част от напитката си на три горещи гълтока и се запъти към вратата.

– Ей – извика Уонг. – Ти не платил.

Петрович извади дебитната си карта и я вдигна да му я покаже.

– Ти плати следващ път, Петрович – сви рамене и почти се усмихна, бръчиците при очите му станаха по-забележими.

– Да бе. – Прибра картата в чантата си. Всъщност имаше останали само няколко евро в нея. – Мерси, Уонг.

Отново на улицата и бученето на шума. Оловното небе изцеди няколко капки ръмеж и напръска стъклата на очилата на Петрович, така че сега виждаше света като през очите на муха.

Щеше да хване метрото. Щеше да е горещо, мръсно, смрадливо, претъпкано, но поне сухо. Вдигна си яката и потегли по пътя към Южен Клапам.

Вълната от нововъведения почти не беше застигнала метрото. Стените, облицовани с плочки, бяха в кремавобежовото и бутилковозеленото на двайсети век, тунелите бяха непроменени, откакто са били прокарани два века по-рано, вентилаторите, които безрезултатно раздвижваха въздуха по пероните, бяха старовремски.

Обаче имаше проверка за сигурност: дълъг сводест тунел от искрящобяла пластмаса, пазен от въоръжени наемни ченгета и наблюдаван от пазачи в сиво.

Електронната карта за метрото на Петрович се разбра с четеца на въртящата се врата, където той изчака на опашка, за да мине. Устройството мигна в зелено, нещо изщрака, той побутна вратата и влезе. След това покрай скенера, който видя всичко, прозря през

всичко, измери го и го разчерта в три измерения, за да съпостави изображенията, които получи, с базата данни за опасни оръжия и забранена техника.

След тази задължителна колона по един изведнъж всички пак бяха притиснати рамо до рамо. На ескалатора, който ръмжеше и скърцаше, ставаше все по-горещо и душно, колкото по-надолу слизаше. Към центъра на Земята.

Той беше изхвърлен като тапа на северния перон и погледна към електронното табло, което едва се виждаше над главите на другите пътници. Поне четвърт от монитора беше повредена, така че течачият надпис приличаше на кодиран или мистичен. Но той имаше опит. След три минути идваше влак.

Дали щеше да има място изобщо някой да се качи, беше друг въпрос, но това бе едно от малкото предимства да живееш далече, към края на маршрута. Знаеше за някои от тези, с които работеше, че пътуваха в обратната посока, за да се върнат после към центъра.

Стана невъзможно дори да се помръдне. Той чакаше сравнително търпеливо, стиснал здраво чантата си.

Отляво: висок мъж с кислородна бутилка, закачена за костюма му от „Савил Роу“, и фина маска, която се замъгляваше при всяко издишване. Отдясно: японка, патриотично закичена с Хелоу Кити и Изгриващото слънце, с хлътнали отчаяни очи.

Влакът с дрънчене и свистене, предхождан от почти видим облак неблагоприятия, изхвърча от тунела. Ако краят на перона не беше опасан с преграда, релсите сигурно щяха да се задръстят от обезобразени трупове. Дори и така се усети колективно напрегане, звучно стягане на мускули и сухожилия.

Вагоните спряха с остър писък, придружен от неминуемото обявление на най-различни езици – влакът отиваше към централните зони и отново към безценната далечна перла Хай Барнет: внимавайте за пролуката между перона и влака.

Вратите се отвориха със съскане, но никой не слезе. Онези на перона погледнаха жадно към празните седалки и свободните дръжки за хващане. Електромагнитните заключалки на вратите на преградата отпуснаха захвата си. Отвориха се с трясък под натиска на толкова много тела и хората се втурнаха напред, за да претендират според възможностите си за така желаните завоевания.

А когато вагоните вече се бяха напълнили, последните няколко пътници се набутаха, издърпани навътре от съчувстващи ръце, докато вътре не станаха натъпкани като сардели.

Сигналните звънци прозвучаха, високоговорителите изпращаха, преди да се чуе напевното „вратите се затварят“ на английски, френски, руски, урду, японски, кикую, китайски, испански. Двигателят се задейства, колелата се завъртяха, влакът се разтресе и залюля.

Вътре Петрович с неудобно притиснато лице към стъклената преграда и опрени в нечий гръб ребра поемаше въздух на малки глътки и отново се чудеше защо беше избрал Метрозоната пред други не толкова пренаселени и по-далечни градове. Чудеше се защо все още трябваше да е така в седем и трийсет и пет сутринта две десетилетия след Армагедон.